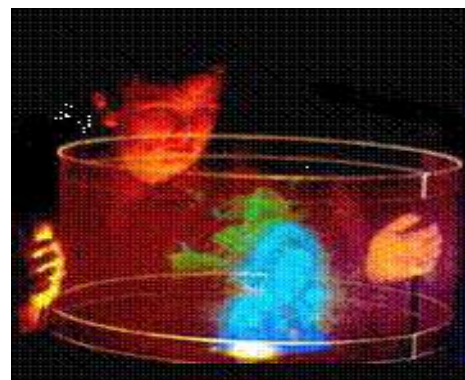

Michael Talbot

Hmota a vedomie (01.06.2004)

http://gnosis9.net/view.php?cisloclan_ku=2004060010

Ďalšie zdroje:

- [VIDEO](#): Michael Talbot - [Kompletná synchronicita a Holografický Vesmír](#)
- [Crystalinks](#) (The Holographic Universe)
- [Spirála](#) (07.10.2003, Existuje objektívna realita, alebo je vesmír len prelud?)
- [Vesmír](#) (10/1999, Karl Pribram)
- [Baraka](#) (Mozek: mýtus pro 21. století)
- [Osviceni.unas.cz](#) (Základy hologramu)
- [Psychocentrum](#) (Prof. MUDr. Stanislav Grof)
- [Knihkupectví Hledající](#) (Autor: Stanislav Grof)
- [Kangaroo's Homepage](#) (Vesmír jako hra)

V roku 1982 došlo k zaujímavému udalosti. Na univerzite v Paríži uskutočnil výskumný tím vedený fyzikom Alainom Aspectom experiment, ktorý by sa mohol stať jedným z najvýznamnejších experimentov 20. storočia. Lenže z večerných správ ste sa o ňom určite nič nedozvedeli. A ak nemáte vo zvyku čítať denníky, tak ste pravdepodobne asi nikdy nepočuli meno Aspect, hoci sú tu aj takí, ktorí veria, že jeho objav môže zmeniť tvár vedy.

Aspect a jeho tím prišli na to, že za istých okolností sú subatomárne častice, napr. elektróny, schopné okamžite komunikovať medzi sebou navzájom a to bez ohľadu na vzdialenosť, ktorá ich oddeľuje.

Je jedno, či ich od seba delí 10 centimetrov alebo 10 miliárd kilometrov. Zdá sa, že si každá častica uvedomuje, čo robia tie ostatné.

Problémom tejto hypotézy je porušenie Einsteinova postulátu, podľa ktorého sa žiadna informácia nemôže šíriť rýchlejšie, než aká je absolútna rýchlosť, teda rýchlosť svetla vo vákuu.

Pohyb presahujúce rýchlosť svetla by mal mať rovnaké dôsledky ako keby prekonal časovú bariéru.

Tento desivý fakt bol príčinou toho, že sa niektorí fyzici pokúsili zostaviť prepracované teórie, aby iným spôsobom uspokojivé vysvetlili Aspectov objav.

Ale niektorí jednotlivci sa nezdráhali prezentovať podstatne radikálnejšie vysvetlenie. Napríklad Dávid Bohm z Londýnskej univerzity sa na základe Aspectova objavu domnieva, že objektívna realita neexistuje, zdanie kompaktného vesmíru je v podstate jednoduchým preludom - obrovským a okázalo detailným hologramom. Ak chceme pochopiť, prečo Bohm došiel k takto prekvapujúcemu záveru, musíme si najprv krátko vysvetliť, čo je hologram.

Hologram je trojrozmerná fotografia, vytvorená prostredníctvom lasera. Proces vzniku hologramu začína vystrelením laserového lúča rozdeleného pri priechoode cez polopriepustné zrkadlo.

Snímaný objekt sa najskôr vystaví expozícii prvého laserového lúča, tento lúč sa odrazí od objektu a vzápätí sa stretne s tým druhým, čím vznikne výsledný interferenčný vzorec, ktorý je zachytený na filme. Po vyvolaní sa na filme objaví nezmyselná spleť svetlých a tmavých čiar. Ako náhle je však vyvolaný film osvetlený iným laserom, dostaneme trojrozmerný obraz pôvodného objektu.

Trojrozmernosť takého obrazu nie je jedinou pozoruhodnou vlastnosťou hologramu. Ak je napríklad hologram ruže rozdelený na dve polovice a osvetlený laserom, každá polovica bude stále obsahovať celý obraz ruže. A ak tieto polovice znovu rozdělíme, každá z jednotlivých častí filmu bude vždy obsahovať menšie, ale nedotknutou verziu pôvodného obrazu.

Na rozdiel od normálnej fotografie každá časť hologramu obsahuje všetky informácie o celom obraze.

"Celok v každej časti" - táto prirodzená vlastnosť každého hologramu nám umožňuje úplne nový pohľad na porozumenie organizáciu a poriadku života.

Po takmer celú svoju históriu sa západná veda nedokázala zbaviť predsudku, že najlepšou cestou k pochopeniu fyzikálnych prejavov (žaby i atómu) je rozpitvať je na kúsky a študovať ich príslušné časti. Fenomén hologramu svedčí o tom, že k niektorým otázkam vo vesmíre takto pristupovať nemôžeme.

Ak nejaký objekt rozkladáme holograficky, nedostaneme časti, ale iba menšie celky. Tento princíp motivoval Dávid Bohm k odlišnému pochopeniu Aspectova objavu.

Bohm verí, že príčina vzájomnej interakcie medzi rozlične vzdialenými subatomárnymi časticami nespočíva v akomsi záhadnom transferu signálov medzi nimi, ale vo fakte, že ich oddelenosť je ilúziou. Ďalej argumentuje názorom, že od určitej hlbšie úrovne reality prestávajú byť častice individuálnymi entitami a zastupujú skôr svoju jednotnú podstatu.

Pre lepšie pochopenie toho, čo má na mysli, predkladá Bohm nasledujúci príklad: Predstavme si akvárium s rybou. Predstavme si tiež, že sa nemôžeme na akvárium pozeráť bezprostredne a to, čo sa v ňom odohráva, nám zprostredovávajú dve televízne kamery. Prvá sleduje akvárium čelne, druhá z profilu. Ak budeme pozorovať dvojité monitory, vyjdeme zrejme z predpokladu, že ryba na jednej aj na druhej obrazovke sú navzájom oddelené entity. Koniec koncov, pretože sú kamery nastavené pod rôznymi uhlami, budú aj výsledné obrazy do istej miery rôzne. Zotrváme Ak však v pozorovaní oboch rýb súčasne, čoskoro si uvedomíme, že medzi nimi existuje zrejma spojitosť. Keď sa otočí jedna, tá druhá urobí tiež trochu odlišnú ale zodpovedajúce otočku. Keď jedna smeruje dopredu, druhá vždy smeruje k strane. Ak zostaneme v nevedomosti o skutočnej situácii, môžeme sa dopracovať až k teórii, že prvý ryba musí byť v priamom spojení s tou druhou, hoci je to v skutočnosti úplne inak. A o to podľa Böhma ide aj medzi subatomárnymi časticami v Aspectove experimente.

Domnelá, nadsvetelné rýchla komunikácia medzi časticami v skutočnosti iba naznačuje, že existuje aj oveľa hlbšie a kompaktnjšie úroveň reality, ktorá je pred nami zdanlivo utajená. Táto realita presahujúce náš bežný svet je v analógii s vyššie uvedeným popisom akvária.

Objekty ako subatomárnej častice vnímame vzájomne oddelené, pretože sme svedkami len časti ich reality. Tieto častice však od seba nie sú oddelené, manifestujú len hlbšie základnú jednotu, nedeliteľnú rovnako ako hologram a uvedený príklad ruže.

Keďže všetko v tejto fyzickej realite je zložené z podobných "vzorov", je zrejmé, že vesmír sám o sebe je tiež projekcia, čiže hologram. Okrem svojej fantómovej prirodzenosti má toto poňatie vesmíru i ďalšie prekvapujúce dôsledky. Pretože oddelenosť subatomárnych častíc je ilúziou, znamená to, že hlbšie úrovne reality vesmíru sa navzájom prelínajú.

Elektróny atómu uhlíka v ľudskom mozgu sú spojené so subatomárnymi časticami, ktoré obsahuje každý losos, ktorý pláva, každé srdce, ktoré tlčie a každá hviezda, ktorá žiari na nebi.

Všetko preniká všetko a hoci ľudia môžu kategorizovať, priehradkový a ďalej členiť rôzne fenomény vo vesmíre, všetka rozdelenie sú umelé a celá príroda je súvislou pavučinou. V holografickom vesmíre nemožno čas a priestor nazerať ako fundamentálne veličiny.

Termíny akým je pozícia, zlyhávajú vo vesmíre, kde nie je nič naozaj oddelené od toho ostatného, kde čas a trojrozmerný priestor sú podobne ako obraz ryby na monitore len projekciou tohto hlbšieho poriadku.

Vo svojej hlbšej úrovni je realita akýmsi typom super- hologramu, v ktorom minulosť, prítomnosť a budúcnosť existujú súčasne.

To znamená, že s vhodnými nástrojmi môže byť niekedy možné dosiahnuť super- holografické úrovne reality a získať výjavy z dlho zabudnuté minulosti. Problematika super- hologramu pred nás stavia ešte ďalšie nezodpovedanú otázku.

Super-hologram ako matrice (matrix) umožňuje vznik a existenciu všetkého vo vesmíre a obsahuje všetky subatomárne častice, ako tie, ktoré boli, tak aj tie, ktoré ešte len budú. Je zdrojom každého hmotného alebo energetického stvorenia: prostých snehových vločiek aj kvazarov, veľrýb i gamma-lúčov.

Môže byť označený za istý druh kozmického skladisko "všetkého, čo jest".

Hoci Bohm pripúšťa, že zatiaľ nepoznáme žiadny spôsob, ako zistiť, čo všetko v sebe super-hologram obsahuje, odvažuje sa tvrdiť, že nemáme žiadny dôvod k predpokladu, že neobsahuje ešte viac.

Inými slovami hovorí, že super-holografická úroveň reality môže byť len jednoduchým stupňom dosiahnutého vnímania, za ktorým sa nachádza "ďalší vývoj bez konca".

Bohm nie je jediným vedcom, ktorý predložil dôkazy o tom, že vesmír je hologram.

Standfordský neurofyziológ Karl Pribram sa nezávisle na Böhme zaoberal výskumom mozgu a takisto dospel k presvedčeniu o holografickej podstate reality. Pribram skončil u holografického modelu pri hľbania nad otázkou, ako a kde je v mozgu uložená pamäť a spomienky. Po desaťročia trvajúcich výskumoch konštatoval, že pamäť nie je obmedzená na určitú oblasť, ale je rozptýlená po celom mozgu.

V roku 1920 vykonal mozgový špecialista Karl Lashley zásadné experimenty, z ktorých vyplynulo, že nezávisle od toho, ktorá časť mozgu krysy bola odstránená, krysa nezabudla, ako vykonať množstvo úloh, ktoré sa naučila pred operáciou. Vysvetliť toto podivné ukladanie pamäti v mozgu nebol vtedy nikto schopný vysvetliť. To umožňuje iba princíp "celku ukrytého v každej svojej časti".

V roku 1960 Pribram po prvý sa zoznámil s holografickým modelom a uvedomil si, že objavil vysvetlenie, ktoré vedci tak usilovne hľadali.

Pribram sa domnieva, že spomienky nie sú zakódované v neurónoch, alebo malých zoskupeniach neurónov, ale vo vzorkách nervových impulzov, ktoré pretínajú mozog skrz na skrz rovnako, ako svetlo lasera interferuje celú plochu filmu, na ktorom je uložený holografický obraz.

Stručne rečeno, Pribram verí, že mozog je sám o sebe hologramom. Pribramova teória tiež vysvetľuje, akým spôsobom môže ľudský mozog pojať také obrovské množstvo informácií a uložiť ich v tak malom priestore.

Odhaduje sa, že ľudský mozog má počas priemerného života kapacitu zapamätať si približne 10 miliárd bitov informácií, čo zodpovedá zhruba množstvu informácií obsiahnutých v piatich zväzkoch Encyklopédia Britannica. Podobne bolo zistené, že okrem ďalších vlastností disponuje hologram ohromujúci kapacitou pre ukladanie informácií.

K tomu postačuje zmena uhla, pod ktorým dva lúče zasahujú kus fotografického filmu. Takto je možné zaznamenať na tom istom povrchu veľký počet rozdielnych obrazov.

Názorne demonštrovaný bol príklad, keď jeden štvorcový centimeter filmu pojal až 10 miliárd bitov informácií.

Naše záhadná schopnosť rýchlo si vybaviť akúkoľvek spomienku, ktorú z obrovského množstva uskladnených informácií zrovná potrebujeme, sa stáva pochopiteľnejšie, keď si predstavíme, že mozog funguje ako hologram.

Keď vás priateľ požiada, aby ste mu povedali všetko, čo vás napadne, keď sa povie slovo "zebra", nemusíte sa nemotorné späťne preberať ohromným kvantom abecedne poskladaných súborov, aby ste sa dopracovali k odpovedi.

Namiesto toho sa vám takmer okamžite vybaví asociácie ako "pruhovaná", "podobajúce sa koňovi", alebo "zvíra žijúci v Afrike".

Jedným z najpodivnejších aspektov ľudského myšlienkového procesu je skutočnosť, že každý diel informácie sa zdá byť okamžite podvojný so všetkými zvyšnými časťami informácie.

Keďže je každá časť hologramu pevne navzájom spojená s každou ďalšou časťou, jedná sa zrejme o prvotriedny príklad súvzťažného systému v prírode. Uloženie pamäti nie je jedinou stupňom neurofyziologickej hádankou, ktorá sa vo svetle Pribramova holografického modelu mozgu objasnila.

Ďalšia otázka znie: Ako mozog prevádza nekonečný príval frekvencií, ktoré prijíma prostredníctvom zmyslov (napríklad svetelné a zvukové vlnenie) do konkrétnej podoby sveta tak, ako ho poznáme?

Kódovanie a dekódovanie jednotlivých frekvencií je presne to, čo princíp hologramu vysvetľuje najlepšie. Hologram totiž

funguje ako akási šošovka, ako prekladacej zariadenie schopné transformovať zjavne nezmyselnú spleť frekvencií do súvislého obrazu. Pribram je presvedčený o tom, že mozog sa správa ako šošovka a na holografickej základe matematicky konvertuje frekvencie, ktoré prijíma skrze zmysly a prenáša ich do nášho vnútorného sveta vnímania. Pôsobivé množstvo dôkazov svedčí o tom, že mozog sa chová holograficky.

Niet preto divu, že Pribramova teória získava stále rastúcu podporu medzi neurofyziológov.

Hugo Zucarelli, odborník taliansko-argentínskeho pôvodu, aplikoval holografický model aj vo svete- akustických javov. Do rozpakov ho dostal fakt, že ľudia dokážu lokalizovať zdroj zvukov, bez toho aby pritom museli pohnúť hlavou a to napriek tomu, že počúvajú len jedným uchom.

Zucarelli dospel k záveru, že túto schopnosť môže vysvetliť práve holografický princíp. Zucarelli tiež vyvinul technológiu holofonického zvuku, teda metódu záznamu schopnú reprodukovať akustickú pozíciu v priestore s takmer mystickým realizmom.

Pribramova viera, že naše mozgy matematicky vytvárajú "tvrdú" realitu v závislosti na vstupných frekvenciách, získala dosť veľkú experimentálne podporu. Zistilo sa, že každý z našich zmyslov je sensitívnejší k oveľa širšej škále frekvencií, než sa pôvodne predpokladalo.

Výskumníci napríklad zistili, že naša zraková sústava je citlivá na zvukové frekvencie, že náš zmysel čuchu je čiastočne závislý na takzvaných "osmických frekvenciách", a že dokonca aj bunky v našich telách sú citlivé na veľké množstvo frekvencií. Tieto zistenia indikujú, že záleží len na holografickej nastavenie vedomie, akým spôsobom sú také frekvencie filtrované a kategorizované do konvenčného spôsobu vnímania.

K ešte prekvapivejšiu mu výsledku sa dostaneme, keď prepojíme Pribramův holografický model mozgu s teóriou David Bohm.

Čo sa stane ak je hmatateľný svet len druhotnou skutočnosťou a to, čo sa nachádza "tam vonku" je obyčajnou spleťou frekvencií, teda ak je vesmír hologramom, ktorého určité frekvencie sú matematicky konvertované do zmyslovej podoby, čo nám potom zostane z tzv. objektívnej reality?

Povedané celkom jednoducho: že prestal existovať.

Ako už východné náboženstvá dlho avizujú, materiálny svet je Mája, ilúzie a hoci si môžeme myslieť, že sme fyzické bytosti, pohybujúce sa vo fyzickom svete, nejedná sa o nič iné, než o predstavu. Sme len "prijímači", plávajúci uprostred kaleidoskopického oceánu transpersonálnych skúseností nemusí byť vôbec záhadné.

Základným východiskom je predpoklad, že myseľ je súčasťou kontinua, labyrintu prepájajúceho nielen všetky mysle, ktoré existujú alebo existovali, ale aj všetky atómy, organizmy a oblasti nachádzajúce sa v časopriestore.

Holografické paradigma má význam aj pre klasické vednej disciplíny, napríklad pre biológiu.

Keith Floyd, psychológ z Virginie, vystúpil s tvrdením, že ak je tvrdá realita len holografickou ilúziou, nemôže byť naďalej platné tvrdenie, že mozog produkuje vedomia.

Skôr je to vedomie, ktoré vytvára zdanie mozgu – presne tak ako tela a všetkého, čo sa nachádza okolo neho a čo interpretujeme ako fyzický svet.

Početní bádatelia upozorňujú, že radikálne zvrát v spôsobe nazerania na biologické štruktúry menia aj naše chápanie medicíny a liečivého procesu, ktoré musia takisto prejsť transformáciou v súlade s holografickým paradigmatom.

Z predstavy holografickej projekcie fyzikálnej štruktúry nášho tela je zrejmé, že každý z nás je zodpovedný za svoje zdravie viac, než doterajšie lekárske vedomosti pripúšťajú.

To, čo teraz považujeme za zázračné uzdravenie z choroby, môže byť vlastne len zmenou vo vedomí, ktoré sa následne prejaví vo zmene hologramu tela. Rovnako tak je treba pristupovať k sporným liečebným technikám, akou je vizualizácia, ktorá môže prinášať úspešné výsledky, pretože na holografickej úrovni sú myšlienkové obrazy rovnako tak reálne ako "realita".

Dokonca aj vízie a skúsenosti s prímiesou "nadprirodzených" skutočností je možné na základe holografického paradigmatu vysvetliť.

Biológ Lyall Watson vo svojej knihe "Dary neznámych vecí" opisuje svoje stretnutie s indonézskeou šamánkou, ktorá bola počas svojho rituálneho tancu schopná stvoriť celý háj stromov, ktorý sa objavoval a zase rozplýval vo vzduchu.

Watson líči, ako on a ostatní šokovaní diváci sledovali niekoľkokrát za sebou objavujúce sa a znovu miznúce stromy. Hoci na základe obvyklého vedeckého názoru nie je možné podobné udalosti objasniť, vyššie uvedené prípady nás stále viac ubezpečujú o tom, že skutočná realita je obyčajnou holografickú projekciou.

Ak je to všetko pravda, bude mať holografické paradigma ďalekosiahle dôsledky pre všetkých ľudí, pretože to znamená, že zážitky, aké mal Watson, nie sú všeobecnou ľudskou skúsenosťou iba v dôsledku nášho presvedčenia o tom, že to nie je možné.

V holografickom vesmíre neexistujú žiadne obmedzenia v možnostiach, do akej miery môžeme meniť štruktúru reality. To, čo my vnímame ako realitu, je len plátno, na ktoré môžeme kresliť obrazy, aké sa nám zapáči.

Všetko je možné. Od ohýbanie lyžíc silou vôle až po neuveriteľné príhody, ktoré zakúsil Castaneda počas svojich stretnutí s Donom Juanom. Mágia je naša vrodene právo, preto už nehovorme viac o zázrakoch, všetko je dané iba našimi schopnosťami programovať realitu podľa svojich prianí, podobne ako je tomu vo sne.

Popravde aj naše najzásadnejšie názory na realitu sú spochybnené, pretože v holografickom vesmíre, ako konštatoval Pribram, musí byť aj náhodné udalosti nazerania na holografických princípoch a tým i determinované.

Synchronicity alebo významné zhody okolností dávajú náhle zmysel a všetko v realite musia byť považované za metafora, pretože dokonca aj tie najväčšie náhody vyjadrujú nejakú hlbšiu symetriu.

Je otázkou, či ak Bohmova a Pribramovo holografické paradigma bude prijaté vedou alebo zostane ignorované. Isté je len to, že už ovplyvnilo zmýšľanie mnohých vedcov.

Aj keby sa zistilo, že holografický model neposkytuje najlepšie možné vysvetlenie okamžité komunikácie medzi subatomárnymi časticami, Aspectův objav minimálne naznačuje, ako poznamenal londýnsky fyzik Basil Hile, že musíme byť pripravení radikálne zväžiť nový pohľad na realitu.

Ďalšie zdroje:

- [VIDEO: Michael Talbot - Kompletná synchronicita a Holografický Vesmír](#)
- [Crystalinks](#) (The Holographic Universe)
- [Spirála](#) (07.10.2003, Existuje objektívna realita, alebo je vesmír jen přelud?)
- [Vesmír](#) (10/1999, Karl Pribram)
- [Baraka](#) (Mozek: mýtus pro 21. století)
- [Osviceni.unas.cz](#) (Základy hologramu)
- [Psychocentrum](#) (Prof. MUDr. Stanislav Grof)
- [Knihkupectví Hledající](#) (Autor: Stanislav Grof)
- [Kangaroo's Homepage](#) (Vesmír jako hra)